

Ens ha arribat

Una dieta anomenada Moncloa

El president del govern espanyol no fa ni tres setmanes que és a la Moncloa i sembla que el canvi li està passant factu-

ra: més cabells blancs, més ulleres i menys quilos. Això es va comentar en la celebració de la Pasqua Militar, on un

Rajoy més prim va tornar a aparèixer en públic. El mandatari, com s'està fent habitual, evita les preguntes dels periodis-

tes, que no li van poder demanar si la pèrdua de pes és a causa dels maldecaps de la presidència o d'una dieta.

Apunts

Lluís Martínez

Desconfiança

No és cert que la falta de diners en circulació sigui el principal obstacle perquè l'economia s'activi. El gran problema és la desconfiança. Fa uns dies, el Banc Central Europeu (BCE) va prestar mig bilió d'euros (que aviat és dit) als bancs a un tipus d'interès de l'1% perquè els cedissin a les empreses i clients necessitats de crèdits. Però els bancs, quina una en van fer? Bona part del crèdit el van dedicar a comprar bons al mateix BCE, però a un tipus d'interès del 0,25%. És a dir, el negoci de Robert i les cabres; una operació ruïnosa. Això és prestar diners i perdre'n; però no per un error de càlcul, sinó d'una manera conscient.

Aquesta conducta bancària respon al fet que la desconfiança s'ha instal·lat en tots els àmbits de l'economia i de la societat. En primer lloc, el forat de la bombolla immobiliària no ha acabat d'afllorar. Ni a l'Estat espanyol ni enlloc.

A Catalunya, com a Espanya, potser donarà la cara quan s'expliqui la manera com es compensaran els danys, ja que digerir els milers de pisos fets i buits costarà uns quants anys.

Però, a més, la por de perdre la feina fa que aquells que podrien consumir prefereixin estalviar; uns estalvis que tampoc arriben a les empreses que podrien utilitzar-los per activar l'economia perquè els bancs s'estimen més invertir en deute: improductiu, però segur.

Apujar l'IRPF, segurament l'IVA, congelar o abaixar salaris, reformar el mercat laboral... Sí, segurament totes aquestes mesures són necessàries per modernitzar l'economia de l'Estat espanyol. Però, per fer retornar la confiança, què es farà?

L'endemà del dissabte

Matthew Tree

Propòsit. Atès que un dels propòsits nobles que molta gent fa per a l'any nou és llegir més (o fins i tot llegir a seques) vet aquí una recomanació d'un llibre poc conegut que ha sortit aquest any acabat d'acabar i que parla, entre d'altres coses, del pas del temps, que tots, pel que sembla, tenim tan present per aquestes dates.

Comiat. Es tracta d'*Adéu, Alexandria*, d'André Aciman, editat per 3i4 en una excel·lent traducció feta pel novel·lista Jordi Cussà. Aciman hi narra la seva infància a Egipte, on va néixer en el si d'una família jueva. El que ha convertit aquest llibre –l'original anglès va sortir el 1995– en un clàssic modern és, potser, el contrast entre les descripcions entranyablement precises de

l'*Alexandria* dels anys 50, que Aciman estimava, i els retrats brutalment sincers que fa dels jueus que l'envoltaven –alguns dels quals, per exemple, eren racistes envers els seus veïns àrabs– alhora que descriu les trampes que la família d'Aciman havia de fer per sobreviure: contraban, evasió de diners, conversions falses...

Refugi. El 2009, quan Barack Obama va fer un discurs sobre la necessitat d'una reconciliació entre els musulmans i els nord-americans, Aciman va escriure una carta al *New York Times* dient que tot li semblava molt correcte, menys un detall: ell, Aciman, no hi constava, en aquest procés, ni tampoc cap dels 800.000 jueus nascuts al Pròxim Orient i altres països mu-

Aciman va néixer a la ciutat egípcia d'Alexandria ■ REUTERS/ARXIU

sulmans que van ser expulsats o obligats a marxar-ne a partir de 1948 fins al final del segle XX: el govern egipci, per exemple, va

confiscar els béns de la família Aciman i la va fer fora del país, el 1964. (Aquesta migració jueva, per cert, ara sí que es té en compte en les negociacions sobre la creació, esperem que imminent, d'un estat palestí). El que fa que *Adéu, Alexandria* sigui tan interessant és que Aciman fàcilment hauria pogut presentar la comunitat jueva d'aquesta ciutat com uns màrtirs moralment impecables; al contrari, com hem dit, els descriu amb totes les seves febleses i desacords interns, talment un Sefarad espriuesc, fet carn i ossos. Amb la diferència que aquests sefardites no volien pas anar "nord enllà" però tots ho van haver d'acabar fent. Al revés d'alguns septentrionals que vam venir voluntàriament a una certa "covarda, vella, tan salvatge terra" del sud i ens hi hem acabat trobant com a casa. Bon any.

Vuits i nous

Fent cua a Les 7 Portes

Manuel Cuyàs

L'altre dia em va venir de l'estranger una visita de compromís que es va allotjar a Barcelona, i per quedar bé vaig fer com els més tradicionals senyors de la capital i la vaig dur a dinar a Les 7 Portes. En realitat va anar a l'inrevés. Feia uns dies que tenia ganes d'anar a Les 7 Portes, unes ganes peremptòries de menjar un arròs al restaurant dels porxos d'en Xifré, i quan la visita em va dir per telèfon que parava a Barcelona vaig trobar el motiu més ben pintat per satisfer els meus desitjos. Vam quedar a dos quarts de dues d'un diumenge, perquè el meu

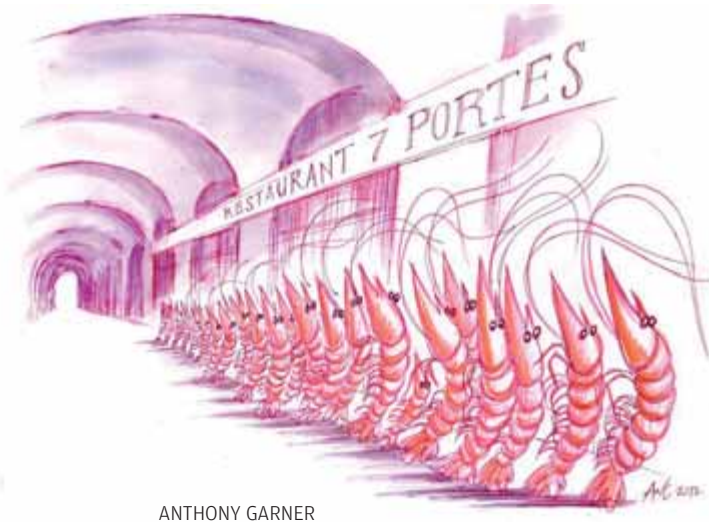
amic dina aviadet com fan els estrangers i les persones enraonades. Em pensava que a aquella hora trobaríem taula de seguida, però ens vam haver de situar a la cua que s'havia format al carrer i que un uixer ordenava i distribuïa. L'uxixer, que duia gorra i uniforme perquè a Les 7 Portes tot ho fan com en el temps dels dibuixos de Junceda, ens va dir que en teníem per vint minuts. Va ser una hora. Nosaltres vam esperar una hora,

els de darrere en van esperar dues i tres, i la veritat és que no hi va haver ningú que desertés. Tot-hom aquell dia semblava desficiat per menjar un arròs a Les 7 Portes. Com que fer cua dona temps per rumiar vaig endevinar el motiu de tanta dema-

nadissa i del meu propi desig. Uns dies abans, Albert Om, autor del programa *El convidat* de TV3, havia passat pel restaurant amb la Marina Rossell, i mig Catalunya, jo entre ella, havia vist per televisió com compartien un arròs. Ara podria dir

que som víctimes dels reflexos condicionats, que som com el gos de Pavlov. Sent això cert, s'ha d'afegir que si l'arròs de Les 7 Portes no valgués molt la pena no aniríem a fer-hi cues. El meu particular convidat va quedar veient visions.

L'amo de l'establiment, en Paco Solé, ha editat per Nadal un llibret molt ben fet sobre alguns dels personatges que en els 175 anys d'història s'hi han entaulat. Des que Daniel Giralt Miracle ha quedat emparentat amb la família Solé Parellada, els detalls artístics propis de la casa s'han consolidat. El llibre l'ha escrit Màrius Carol i l'ha il·lustrat Perico Pastor, un dels grans dibuixants de Catalunya, digne seguidor del traç de Junceda. La Barcelona de sempre.

ANTHONY GARNER